

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom 1

II Akty o charakterze nieustawodawczym

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2054 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy zawartej pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu 3 do niej dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 11
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2055 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych, z drugiej strony w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu 3 do niej, w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 13
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2056 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu nr 3 do niej dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 15

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2057 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii w odniesieniu do zmiany Umowy w drodze zastąpienia protokołu nr 3 do niej, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 17
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2058 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w odniesieniu do zmiany protokołu 4 (dotyczącego reguł pochodzenia) do tego Porozumienia 19
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2059 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do zmiany niektórych postanowień Protokołu II dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej 21
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2060 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do zmiany tej umowy w celu uwzględnienia przystąpienia Niezależnego Państwa Samoa i Wysp Salomona 23
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2061 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych 25
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2062 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 27
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2063 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 2 do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 29
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2064 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 31

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2065 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Podkomitetu ds. Ceł ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu I do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 33
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2066 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego Stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Państwem Izrael, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 35
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2067 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 3 do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 37
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2068 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu III do niego w sprawie pojęcia „produkty pochodzące” 39
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2069 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony a Republiką Libańską, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 41
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2070 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 43
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2071 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Podkomitetu ds. Ceł ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu II do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej 45
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2072 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 3 do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 47

- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2073 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia UE–Turcja w odniesieniu do zmiany decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja w sprawie systemu handlu produktami rolnymi, w drodze zastąpienia protokołu 3 do tej decyzji dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 49
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2074 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali a Republiką Turcji o handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali w odniesieniu do zmiany tej Umowy, w drodze zastąpienia protokołu 1 do niej dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 51
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2075 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Podkomitetu ds. Ceł ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu I do niego dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej..... 53
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2076 z dnia 7 grudnia 2020 r. w sprawie mianowania dwóch zastępców członka Komitetu Regionów zaproponowanych przez Republikę Włoską 55
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2077 z dnia 8 grudnia 2020 r. dotycząca przyjęcia stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 10 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 57
- ★ Decyzja Rady (UE) 2020/2078 z dnia 10 grudnia 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu Współpracy Celnej UE–Kanada w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczącej wzajemnego uznawania programu „Partners in Protection” Kanady oraz programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej..... 58

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/788 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 130 z 17.5.2019) 60

I

(Akty ustawodawcze)

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE, Euratom) 2020/2053

z dnia 14 grudnia 2020 r

w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 311 akapit trzeci,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) System zasobów własnych Unii musi zapewniać odpowiednie zasoby na kształtowanie poszczególnych polityk Unii w sposób uporządkowany, przy uwzględnieniu potrzeby ścisłej dyscypliny budżetowej. Rozwój systemu zasobów własnych może i powinien także – w najszerszym możliwym zakresie – przyczynić się do kształtowania polityk Unii.
- (2) Traktat lizboński wprowadził zmiany w przepisach odnoszących się do systemu zasobów własnych Unii, które umożliwiają zniesienie istniejącej kategorii zasobów własnych i tworzenie nowych kategorii.
- (3) W dniach 7 i 8 lutego 2013 r. Rada Europejska zaapelowała do Rady o kontynuowanie prac nad wnioskiem Komisji w sprawie nowego rodzaju zasobów własnych opartych na podatku od wartości dodanej (VAT), aby uczynić go jak najprostszym i jak najbardziej przejrzystym, aby wzmocnić związek z unijną polityką VAT i faktycznymi wpływami z VAT oraz aby zapewnić równe traktowanie podatników we wszystkich państwach członkowskich.
- (4) W czerwcu 2017 r. Komisja przyjęła dokument otwierający debatę na temat przyszłości finansów UE. Komisja zaproponowała w nim szereg możliwości bardziej widocznego powiązania zasobów własnych z politykami Unii, w szczególności dotyczącymi jednolitego rynku i zrównoważonego wzrostu. Zgodnie z tym dokumentem przy wprowadzaniu nowych zasobów własnych należy zwrócić uwagę na przejrzystość, prostotę i stabilność tych zasobów, ich spójność z celami unijnej polityki, ich wpływ na konkurencyjność i zrównoważony wzrost oraz ich sprawiedliwy podział między państwa członkowskie.
- (5) Obecny system określania zasobów własnych opartych na VAT był krytykowany wielokrotnie przez Trybunał Obrachunkowy, Parlament Europejski i państwa członkowskie jako zbyt skomplikowany. Rada Europejska obradująca w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. stwierdziła zatem, że należy uprościć obliczanie tych zasobów własnych.
- (6) Rada Europejska obradująca w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. stwierdziła, że w celu lepszego dostosowania unijnych instrumentów finansowania do priorytetów politycznych, lepszego odzwierciedlenia znaczenia budżetu ogólnego Unii („budżet Unii”) dla funkcjonowania jednolitego rynku, lepszego wsparcia celów polityk Unii i zmniejszenia wkładów państw członkowskich do rocznego budżetu Unii opartych na dochodzie narodowym brutto (DNB), w nadchodzących latach Unia będzie dążyć do zreformowania systemu zasobów własnych i wprowadzenia nowych zasobów własnych.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 16 września 2020 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (7) Jako pierwszy krok należy wprowadzić nową kategorię zasobów własnych opartych na krajowych wkładach obliczonych na podstawie odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych niepoddawanych recyklingowi. Zgodnie z europejską strategią w dziedzinie tworzyw sztucznych budżet Unii może przyczynić się do zmniejszenia zanieczyszczenia pochodzącego z odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych. Zasoby własne oparte na krajowych wkładach, które są proporcjonalne do ilości odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które nie są poddawane recyklingowi w poszczególnych państwach członkowskich, będą stanowiły zachętę do zmniejszenia zużycia jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych oraz promowania recyklingu i gospodarki o obiegu zamkniętym. Jednocześnie, zgodnie z zasadą pomocniczości, państwa członkowskie będą mogły podjąć kroki, jakie uznają za najbardziej odpowiednie do realizacji tych celów. Aby uniknąć nadmiernego regresywnego wpływu na wkłady krajowe, w odniesieniu do wkładów państw członkowskich, których DNB na mieszkańca w 2017 r. był niższy od średniej unijnej, należy zastosować roczną obniżkę ryczałtową. Obniżka ta powinna odpowiadać 3,8 kilogramom pomnożonym przez liczbę ludności danego państwa członkowskiego w 2017 r.
- (8) Rada Europejska obradująca w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. odnotowała, że jako podstawę dodatkowych zasobów własnych Komisja przedstawi w pierwszym półroczu 2021 r. wniosek w sprawie mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ oraz wniosek w sprawie opłaty cyfrowej w celu ich wprowadzenia najpóźniej do dnia 1 stycznia 2023 r. Rada Europejska zwróciła się do Komisji o przedstawienie zmienionego wniosku w sprawie unijnego systemu handlu uprawnieniami, z możliwością rozszerzenia go na sektor lotniczy i morski. Stwierdziła, że w czasie trwania wieloletnich ram finansowych na okres 2021–2027 („WRF 2021–2027”) Unia będzie pracować nad wprowadzeniem innych zasobów własnych, które mogą obejmować podatek od transakcji finansowych.
- (9) Rada Europejska obradująca w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. stwierdziła, że ustaleniami dotyczącymi zasobów własnych powinny kierować ogólne cele prostoty, przejrzystości i sprawiedliwości, w tym sprawiedliwego podziału obciążeń. Stwierdziła też, że z korekt ryczałtowych obniżających roczny wkład oparty na DNB za okres 2021–2027 mają skorzystać Dania, Niemcy, Austria i Szwecja, oraz w kontekście wsparcia na rzecz odbudowy i odporności, także Niemcy.
- (10) Państwa członkowskie powinny zatrzymać – na poczet kosztów poboru – 25 % pobranych przez siebie kwot z tradycyjnych zasobów własnych.
- (11) Włączeniu Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu Unii powinno towarzyszyć podwyższenie pułapów zasobów własnych ustanowionych w niniejszej decyzji. Aby Unia była w stanie wypełniać w każdych okolicznościach swoje zobowiązania finansowe, nawet w okresie pogorszenia koniunktury gospodarczej, niezbędne jest zapewnienie wystarczającego marginesu między płatnościami a pułapem zasobów własnych.
- (12) Należy zachować wystarczający margines w ramach pułapów zasobów własnych, aby Unia mogła pokryć wszystkie swoje zobowiązania finansowe i warunkowe, których termin zapadalności przypada na dany rok. Łączna kwota zasobów własnych przydzielonych Unii na pokrycie rocznych środków na płatności nie powinna przekroczyć 1,40 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich. Łączna roczna kwota wpisanych do budżetu Unii środków na zobowiązania nie powinna przekroczyć 1,46 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich.
- (13) W celu utrzymania niezmienionej kwoty zasobów finansowych oddawanych do dyspozycji Unii, należy dostosować pułapy zasobów własnych w odniesieniu do środków na płatności i środków na zobowiązania, wyrażone jako procent DNB, w przypadku zmian do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013⁽²⁾, które powodują istotne zmiany poziomu DNB.
- (14) Skutki gospodarcze kryzysu związanego z COVID-19 uwydatniły znaczenie zapewnienia, że Unia ma dostateczną zdolność finansową na wypadek wstrząsów gospodarczych. Unia musi sobie zapewnić środki umożliwiające realizację zakładanych celów. Potrzebne są zasoby finansowe na wyjątkową skalę, aby można było zaradzić skutkom kryzysu związanego z COVID-19 bez dodatkowego obciążania finansów państw członkowskich w sytuacji, w której ich budżety są już pod ogromną presją w związku z koniecznością sfinansowania krajowych środków gospodarczych i społecznych związanych z kryzysem. Konieczna jest zatem wyjątkowa reakcja na szczeblu Unii. W związku z tym należy na zasadzie wyjątku upoważnić Komisję do tymczasowego zaciągnięcia w imieniu Unii pożyczek na rynkach kapitałowych do wysokości 750 000 mln EUR w cenach z 2018 r. Z tej kwoty maksymalnie 360 000 mln EUR w cenach z 2018 r. pożyczonych środków finansowych byłoby przeznaczonych na udzielanie pożyczek, a maksymalnie 390 000 mln EUR w cenach z 2018 r. pożyczonych środków finansowych byłoby przeznaczonych na wydatki, obie kwoty wyłącznie w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19.
- (15) Ta wyjątkowa reakcja powinna zaradzić skutkom kryzysu związanego z COVID-19 i zapobiec jego nawrotowi. W związku z tym wsparcie należy ograniczyć w czasie, a większość środków finansowych należy zapewnić w okresie następującym bezpośrednio po kryzysie, co oznacza, że zobowiązania prawne w ramach danego programu finansowanego z tych dodatkowych zasobów należy zaciągnąć przed dniem 31 grudnia 2023 r. Zatwierdzenie płatności na podstawie Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności będzie uzależnione od zadowalającego osiągnięcia odnośnych celów pośrednich i końcowych określonych w planie odbudowy i zwiększania odporności; osiągnięcie tych celów zostanie poddane ocenie zgodnie z odpowiednią procedurą określoną w rozporządzeniu ustanawiającym Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, w myśl konkluzji Rady Europejskiej, która odbyła się w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r.

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

- (16) Aby pokryć zobowiązania wynikające z planowanego zaciągania pożyczek, konieczne jest nadzwyczajne i tymczasowe zwiększenie pułapów zasobów własnych. W związku z tym, wyłącznie w celu pokrycia wszystkich zobowiązań Unii wynikających z pożyczek zaciągniętych w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19, pułap środków na płatności i pułap środków na zobowiązania powinny zostać zwiększone o 0,6 punktu procentowego każdy. Uprawnienie Komisji do zaciągania, w imieniu Unii, pożyczek na rynkach kapitałowych w wyłącznym celu sfinansowania środków mających zaradzić skutkom kryzysu związanego z COVID-19 jest ściśle związane z podwyższeniem pułapu zasobów własnych przewidzianym w niniejszej decyzji, a ostatecznie z funkcjonowaniem systemu zasobów własnych Unii. W związku z tym w niniejszej decyzji należy przewidzieć takie uprawnienie. Bezprecedensowy charakter tej operacji i wyjątkowa kwota środków finansowych, które mają być pożyczone wymagają pewności co do ogólnej wielkości zobowiązania Unii i podstawowej charakterystyki jego spłaty, a także realizacji zróżnicowanej strategii zaciągania pożyczek.
- (17) Zwiększenie pułapów zasobów własnych jest konieczne, ponieważ bez tego pułapy te nie byłyby wystarczające, aby zapewnić dostępność odpowiednich zasobów, których Unia potrzebuje do pokrycia zobowiązań wynikających z wyjątkowego i tymczasowego uprawnienia do zaciągania pożyczek. Konieczność korzystania z tego dodatkowego przydziału też będzie miała wyłącznie tymczasowy charakter, ponieważ odnośne zobowiązania finansowe i warunkowe będą się zmniejszać w miarę spłacania pożyczek i zbliżania się terminów zapadalności. W związku z tym zwiększenie powinno wygasnąć w momencie, gdy wszystkie pożyczone środki finansowe zostaną spłacone i wszystkie zobowiązania warunkowe z tytułu pożyczek udzielonych na podstawie tych środków finansowych wygasną, co powinno nastąpić najpóźniej do dnia 31 grudnia 2058 r.
- (18) Działania Unii w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19 muszą mieć istotną skalę i nastąpić w stosunkowo krótkim czasie. Działalność w zakresie zaciągania pożyczek musi przebiegać według harmonogramu zgodnego z tymi założeniami. A zatem nowa działalność w zakresie zaciągania pożyczek netto powinna się zakończyć najpóźniej z końcem 2026 r. Po 2026 r. operacje zaciągania pożyczek należy ściśle ograniczyć do operacji refinansujących, tak by zapewnić skuteczne zarządzanie długiem. Wdrażając operacje w ramach zróżnicowanej strategii finansowania, Komisja powinna jak najlepiej wykorzystać zdolności rynków do absorpcji tak znacznej kwoty środków finansowych w postaci pożyczek o różnych terminach zapadalności, w tym finansowania krótkoterminowego do celów zarządzania płynnością, oraz zapewnić jak najkorzystniejsze warunki spłaty. Dodatkowo Komisja powinna regularnie przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wyczerpujące informacje na temat wszystkich aspektów swoich działań w zakresie zarządzania długiem. W momencie gdy harmonogramy płatności dotyczących polityk, które mają być finansowane z pożyczonych środków, będą znane, Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie harmonogram emisji zawierający przewidywane daty i przewidywane wielkości emisji na kolejny rok, a także plan określający przewidywane płatności z tytułu kwoty głównej i odsetek. Komisja powinna regularnie aktualizować ten harmonogram.
- (19) Spłata środków finansowych pożyczonych w celu udzielenia bezzwrotnego wsparcia, wsparcia zwrotnego za pośrednictwem instrumentów finansowych lub rezerw na gwarancje budżetowe, jak również spłata należnych odsetek powinna być finansowana z budżetu Unii. Pożyczone środki finansowe, które są wykorzystywane celem udzielenia pożyczek państwom członkowskim, powinny zostać spłacone z kwot otrzymanych od państw członkowskich będących beneficjentami. Należy przydzielić i udostępnić Unii niezbędne zasoby, aby mogła pokrywać wszystkie swoje zobowiązania finansowe i warunkowe wynikające z wyjątkowego i tymczasowego uprawnienia do zaciągania pożyczek w dowolnym roku oraz w dowolnych okolicznościach zgodnie z art. 310 ust. 4 i art. 323 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (20) Kwoty niewykorzystane do przewidywanych płatności z tytułu odsetek zostaną użyte do celów przedterminowych spłat przed końcem WRF 2021–2027, w kwocie minimalnej, i mogą być zwiększane powyżej tego poziomu pod warunkiem, że po 2021 r. zostaną wprowadzone nowe zasoby własne zgodnie z procedurą określoną w art. 311 akapit trzeci TFUE. Wszystkie zobowiązania zaciągnięte w wyniku tego wyjątkowego i tymczasowego uprawnienia do zaciągania pożyczek powinny zostać w pełni spłacone do dnia 31 grudnia 2058 r. W celu zapewnienia skutecznego zarządzania budżetowymi środkami potrzebnymi na pokrycie spłat pożyczonych środków należy przewidzieć możliwość rozłożenia odnośnych zobowiązań budżetowych na roczne raty.
- (21) Harmonogram spłat powinien być zgodny z zasadą należytego zarządzania finansami i obejmować łączną wielkość pożyczonych środków finansowych na podstawie uprawnienia przyznanego Komisji w celu zapewnienia stałej i przewidywalnej redukcji zobowiązań w całym okresie. Z tego względu kwoty należne w danym roku od Unii z tytułu spłaty kwoty głównej nie powinny przekraczać 7,5 % kwoty maksymalnej wynoszącej 390 000 mln EUR na wydatki.
- (22) Mając na uwadze wyjątkowy, tymczasowy i ograniczony charakter uprawnienia Komisji do zaciągania pożyczek na potrzeby zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19, należy doprecyzować, że co do zasady Unia nie powinna wykorzystywać środków finansowych pożyczonych na rynkach kapitałowych do finansowania wydatków operacyjnych.
- (23) Aby zapewnić, by Unia była zawsze w stanie terminowo wywiązywać się ze swoich zobowiązań prawnych wobec stron trzecich, niniejsza decyzja powinna przewidywać szczegółowe przepisy upoważniające Komisję – w okresie tymczasowego zwiększenia pułapów zasobów własnych – do wzywania państw członkowskich do tymczasowego udostępnienia odpowiednich zasobów pieniężnych, w przypadku gdy zatwierdzone środki zapisane w budżecie Unii okażą się niewystarczające, by pokryć zobowiązania wynikające z zaciągniętych pożyczek w związku z tymczasowym zwiększeniem pułapów. Komisja powinna – jako rozwiązanie stosowane – ostateczności – mieć możliwość wezwania do udostępnienia zasobów pieniężnych jedynie wtedy, gdyby nie była w stanie zapewnić koniecznej płynności poprzez uruchomienie innych środków aktywnego zarządzania płynnością, w tym w razie potrzeby poprzez

wykorzystanie finansowania krótkoterminowego na rynkach kapitałowych, by zapewnić terminowe wywiązanie się z zobowiązań Unii wobec pożyczkodawców. Należy przewidzieć, by Komisja ogłaszała takie wezwania skierowane do państw członkowskich z należytych wyprzedzeniem i by były one ściśle proporcjonalne do szacowanych dochodów budżetu poszczególnych państw członkowskich i, w każdym przypadku, ograniczone do ich udziału w ramach tymczasowo zwiększonego pulapu zasobów własnych, tj. 0,6 % DNB państw członkowskich. Jeżeli jednak państwo członkowskie w określonym terminie nie zastosuje się do wezwania, w całości lub w części, lub poinformuje Komisję, że nie będzie w stanie się do niego zastosować, Komisja i tak powinna być upoważniona, na zasadzie tymczasowej, do wystąpienia z dodatkowymi wezwaniem do innych państw członkowskich, z zachowaniem proporcjonalności. Należy przewidzieć maksymalną kwotę roczną, jaka może być przedmiotem wezwania Komisji skierowanego do poszczególnych państw członkowskich. Oczekuje się, że Komisja przedłoży niezbędne wnioski na potrzeby zapisywania wydatków pokrywanych z kwot zasobów pieniężnych tymczasowo udostępnionych przez państwa członkowskie w budżecie Unii, aby zapewnić, by zasoby te zostały uwzględnione na jak najwcześniejszym etapie do celów wpłacenia zasobów własnych na rachunek przez państwa członkowskie, tzn. zgodnie z mającymi zastosowanie ramami prawnymi, a zatem według odnośnych kluczy DNB i bez uszczerbku dla innych zasobów własnych i innych dochodów.

- (24) Na podstawie art. 311 akapit czwarty TFUE przyjęte zostanie rozporządzenie Rady ustanawiające środki wykonawcze w odniesieniu do systemu zasobów własnych Unii. Środki takie powinny obejmować przepisy o charakterze ogólnym i technicznym, które mają zastosowanie do wszystkich kategorii zasobów własnych. Środki te powinny obejmować szczegółowe zasady obliczania salda i jego zapisywania w budżecie, a także przepisy i ustalenia niezbędne do kontrolowania i nadzorowania poboru zasobów własnych.
- (25) Niniejsza decyzja powinna wejść w życie dopiero po jej zatwierdzeniu przez wszystkie państwa członkowskie, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi, a tym samym w pełnym poszanowaniu suwerenności państw. Rada Europejska obradująca w dniach od 17 do 21 lipca 2020 r. zauważyła, że państwa członkowskie zamierzają jak najszybciej przystąpić do zatwierdzenia niniejszej decyzji.
- (26) Dla zachowania spójności, ciągłości i pewności prawa należy ustanowić przepisy zapewniające płynne przejście z systemu wprowadzonego decyzją Rady 2014/335/UE, Euratom ^(*) na system przewidziany niniejszą decyzją.
- (27) Należy uchylić decyzję 2014/335/UE, Euratom.
- (28) Do celów niniejszej decyzji wszystkie kwoty pieniężne należy wyrazić w euro.
- (29) Ze względu na konieczność pilnego umożliwienia zaciągania pożyczek w celu sfinansowania działań mających na celu zaradzenie skutkom kryzysu COVID-19 niniejsza decyzja powinna wejść w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca od otrzymania ostatniego z powiadomień o zakończeniu procedur przyjęcia niniejszej decyzji.
- (30) Aby zapewnić przejście na zmieniony system zasobów własnych i zbieżności niniejszej decyzji w czasie z rokiem budżetowym, niniejsza decyzja powinna mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2021 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej decyzji ustanawia się zasady przydziału zasobów własnych Unii w celu zapewnienia finansowania rocznego budżetu Unii.

Artykuł 2

Kategorie zasobów własnych i specjalne metody ich obliczania

1. Na zasoby własne zapisane w budżecie Unii składają się dochody pochodzące z następujących źródeł:
 - a) tradycyjne zasoby własne składające się z opłat, składek, kwot dodatkowych lub wyrównawczych, kwot lub czynników dodatkowych, ceł pobieranych na podstawie wspólnej taryfy celnej i innych ceł, które zostały lub zostaną ustanowione przez instytucje Unii w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi, ceł na produkty objęte nieobowiązującym już Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali, a także wkładów i innych opłat przewidzianych w ramach wspólnej organizacji rynków cukru;

^(*) Decyzja Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105).

- b) zastosowanie jednolitej stawki poboru w wysokości 0,30 % dla wszystkich państw członkowskich do całkowitej kwoty wpływów z VAT pobranych w odniesieniu do wszystkich dostaw podlegających opodatkowaniu podzielonej przez średnią ważoną stawkę VAT obliczoną dla odnośnego roku kalendarzowego, jak przewidziano w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 ⁽⁴⁾. Dla każdego państwa członkowskiego podstawa VAT, którą należy uwzględnić w tym celu, nie może przekroczyć 50 % DNB;
- c) zastosowanie jednolitej stawki poboru do masy odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych wytworzonych w poszczególnych państwach członkowskich, która nie została poddana recyklingowi. Jednolita stawka poboru wynosi 0,80 EUR za kilogram. W odniesieniu do niektórych państw członkowskich stosuje się roczną obniżkę ryczałtową, jak określono w ust. 2 akapit trzeci;
- d) zastosowanie jednolitej stawki poboru, którą należy określić zgodnie z procedurą budżetową z uwzględnieniem łącznej kwoty wszystkich innych dochodów, do sumy DNB wszystkich państw członkowskich.

2. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu „tworzywa sztuczne” oznaczają polimer w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁵⁾, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje; „odpady opakowaniowe” i „recykling” mają znaczenie przypisane tym terminom odpowiednio w art. 3 pkt 2) i 2c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE ⁽⁶⁾ i w decyzji Komisji 2005/270/WE ⁽⁷⁾.

Masę odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które nie są poddawane recyklingowi, oblicza się jako różnicę między masą odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych wytwarzanych w państwie członkowskim w danym roku a masą odpadów opakowaniowych z tworzyw sztucznych, które są poddawane recyklingowi w danym roku, określoną zgodnie z dyrektywą 94/62/WE.

Następujące państwa członkowskie mają prawo do rocznej obniżki ryczałtowej, wyrażonej w cenach bieżących, która ma być stosowana odpowiednio do ich wkładu, o którym mowa w ust. 1 lit. c), w kwotach: 22 mln EUR dla Bułgarii, 32,1876 mln EUR dla Czech, 4 mln EUR dla Estonii, 33 mln EUR dla Grecji, 142 mln EUR dla Hiszpanii, 13 mln EUR dla Chorwacji, 184,0480 mln EUR dla Włoch, 3 mln EUR dla Cypru, 6 mln EUR dla Łotwy, 9 mln EUR dla Litwy, 30 mln EUR dla Węgier, 1,4159 mln EUR dla Malty, 117 mln EUR dla Polski, 31,3220 mln EUR dla Portugalii, 60 mln EUR dla Rumunii, 6,2797 mln EUR dla Słowenii i 17 mln EUR dla Słowacji.

3. Do celów ust. 1 lit. d) jednolita stawka poboru ma zastosowanie do DNB każdego państwa członkowskiego.

DNB, o którym mowa w ust. 1 lit. d), oznacza DNB za dany rok w cenach rynkowych, podany przez Komisję w ramach stosowania rozporządzenia (UE) nr 549/2013.

4. W okresie 2021–2027 następujące państwa członkowskie korzystają z obniżki brutto swoich rocznych wkładów opartych na DNB zgodnie z ust. 1 lit. d) w kwotach: 565 mln EUR dla Austrii, 377 mln EUR dla Danii, 3 671 mln EUR dla Niemiec, 1 921 mln EUR dla Niderlandów i 1 069 mln EUR dla Szwecji. Powyższe kwoty są mierzone w cenach z 2020 r. i dostosowywane do cen bieżących przez zastosowanie najbardziej aktualnego deflatora produktu krajowego brutto dla Unii wyrażonego w euro, podanego przez Komisję, który jest dostępny w chwili opracowywania projektu budżetu. Te obniżki brutto są finansowane przez wszystkie państwa członkowskie.

5. Jeżeli na początku roku budżetowego budżet Unii nie został jeszcze przyjęty, do czasu wejścia w życie nowych stawek nadal stosuje się poprzednie jednolite stawki poboru zasobów opartych na DNB.

Artykuł 3

Pułap zasobów własnych

1. Łączna kwota zasobów własnych przydzielonych Unii na pokrycie rocznych środków na płatności nie może przekroczyć 1,40 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich.
2. Łączna kwota rocznych środków na zobowiązania zapisana w budżecie Unii nie może przekroczyć 1,46 % sumy DNB wszystkich państw członkowskich.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielenia zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

⁽⁶⁾ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365 z 31.12.1994, s. 10).

⁽⁷⁾ Decyzja Komisji 2005/270/WE z dnia 22 marca 2005 r. ustanawiająca formaty w odniesieniu do systemu baz danych zgodnie z dyrektywą 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 86 z 5.4.2005, s. 6).

3. Zachowuje się odpowiedni stosunek środków na zobowiązania do środków na płatności dla zagwarantowania ich kompatybilności i umożliwienia przestrzegania w kolejnych latach pułapu określonego w ust. 1.
4. W przypadku gdy zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 549/2013 powodują istotne zmiany poziomu DNB, Komisja przelicza pułapy ustalone w ust. 1 i 2, tymczasowo zwiększone zgodnie z art. 6, według następującego wzoru:

$$x \% (y \%) \times \frac{GNI_{t-2} + GNI_{t-1} + GNI_t \text{ ESA bieżący}}{DGNI_{t-2} + GNI_{t-1} + GNI_t \text{ ESA zmieniony}}$$

gdzie:

- „x” oznacza pułap zasobów własnych na środki na płatności;
- „y” – pułap zasobów własnych na środki na zobowiązania;
- „t” oznacza ostatni pełny rok, za który dostępne są dane określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 ⁽⁸⁾;
- „ESA” oznacza europejski system rachunków narodowych i regionalnych w Unii.

Artykuł 4

Wykorzystanie środków finansowych pożyczonych na rynkach kapitałowych

Unia nie wykorzystuje środków finansowych pożyczonych na rynkach kapitałowych do finansowania wydatków operacyjnych.

Artykuł 5

Nadzwyczajne i tymczasowe środki dodatkowe w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19

1. Wyłącznie w celu zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19 poprzez zastosowanie rozporządzenia Rady ustanawiającego Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy i zawartych w nim przepisów sektorowych:
 - a) Komisja jest uprawniona do zaciągnięcia w imieniu Unii pożyczek na rynkach kapitałowych do wysokości 750 000 mln EUR w cenach z 2018 r. Operacje zaciągania pożyczek przeprowadzane są w euro;
 - b) maksymalnie 360 000 mln EUR w cenach z 2018 r. pożyczonych środków finansowych może być wykorzystane na udzielanie pożyczek oraz, w drodze odstępstwa od art. 4, maksymalnie 390 000 mln EUR w cenach z 2018 r. pożyczonych środków finansowych może być wykorzystane na wydatki.

Kwota, o której mowa w akapicie pierwszym lit. a), jest dostosowywana na podstawie stałego deflatora w wysokości 2 % rocznie. Każdego roku Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o wysokości dostosowanej kwoty.

Komisja zarządza zaciągniętymi pożyczkami, o których mowa w ust. 1 lit. a) akapit pierwszy, w taki sposób, by po 2026 r. nie zaciągać już nowych pożyczek netto.

2. Spłata kwoty głównej środków finansowych pożyczonych do wykorzystania na wydatki, o których mowa w ust. 1 lit. b) akapit pierwszy niniejszego artykułu, oraz odnośnych należnych odsetek jest pokrywana z budżetu Unii. Zgodnie z art. 112 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 2018/1046 te zobowiązania budżetowe można rozbić na kilka rocznych rat ⁽⁹⁾.

Spłata środków finansowych, o których mowa w ust. 1 lit. a) akapit pierwszy niniejszego artykułu, musi być zaplanowana w czasie, zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami, tak aby zapewnić stałą i przewidywalną redukcję zobowiązań. Spłaty kwoty głównej środków finansowych muszą rozpocząć się przed końcem okresu WRF 2021–2027, w kwocie minimalnej, w zakresie, w jakim pozwalają na to kwoty niewykorzystane do płatności z tytułu odsetek należnych z tytułu pożyczek, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z należyтым uwzględnieniem procedury określonej w art. 314 TFUE. Wszystkie zobowiązania zaciągnięte w wyniku wyjątkowego i tymczasowego uprawnienia Komisji do zaciągania pożyczek, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, powinny zostać w pełni spłacone najpóźniej do dnia 31 grudnia 2058 r.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające dyrektywę Rady 89/130/EWG, Euratom i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 (rozporządzenie DNB) (Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 19).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

Kwoty należne w danym roku od Unii z tytułu spłaty kwoty głównej środków finansowych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie mogą przekraczać 7,5 % kwoty maksymalnej wykorzystywanej na wydatki, o której mowa w ust. 1 lit. b) akapit pierwszy.

3. Komisja dokonuje koniecznych ustaleń w zakresie zarządzania operacjami zaciągania pożyczek. Komisja regularnie przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wyczerpujące informacje na temat wszystkich aspektów swojej strategii zarządzania długiem. Komisja opracuje harmonogram emisji zawierający przewidywane daty i wielkości emisji na kolejny rok, a także plan określający przewidywane płatności z tytułu kwoty głównej i odsetek, i przekaże go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Komisja regularnie aktualizuje ten harmonogram.

Artykuł 6

Nadzwyczajne i tymczasowe zwiększenie pułapów zasobów własnych na przydział zasobów koniecznych do zaradzenia skutkom kryzysu związanego z COVID-19

Każdy z pułapów określonych w art. 3 ust. 1 i 2 zostaje tymczasowo podwyższony o 0,6 punktu procentowego wyłącznie w celu pokrycia wszystkich zobowiązań Unii wynikających z zaciągniętych pożyczek, o których mowa w art. 5, aż do momentu wygaśnięcia wszystkich takich zobowiązań, a najpóźniej do dnia 31 grudnia 2058 r.

Zwiększenie pułapów zasobów własnych nie może być wykorzystywane do pokrycia żadnych innych zobowiązań Unii.

Artykuł 7

Zasada uniwersalności

Dochody, o których mowa w art. 2, wykorzystywane są, bez rozróżniania, na finansowanie wszystkich wydatków zapisanych w rocznym budżecie Unii.

Artykuł 8

Przenoszenie nadwyżki

Wszelkie nadwyżki dochodów Unii w stosunku do całkowitych rzeczywistych wydatków podczas roku budżetowego przenosi się na kolejny rok budżetowy.

Artykuł 9

Pobór zasobów własnych i udostępnianie ich Komisji

1. Zasoby własne, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), pobierane są przez państwa członkowskie zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi. Państwa członkowskie dostosowują te przepisy w stosownych przypadkach tak, by spełniały one wymagania określone w przepisach unijnych.

Komisja analizuje odpowiednie przepisy krajowe przekazywane jej przez państwa członkowskie, przekazuje państwom członkowskim dostosowania, które uważa za niezbędne w celu zapewnienia zgodności tych przepisów z przepisami unijnymi, oraz – w razie potrzeby – składa sprawozdania Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Państwa członkowskie zatrzymują – na poczet kosztów poboru – 25 % kwot, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a).

3. Państwa członkowskie udostępniają Komisji zasoby własne przewidziane w art. 2 ust. 1 niniejszej decyzji zgodnie z rozporządzeniami przyjętymi na mocy art. 322 ust. 2 TFUE.

4. Bez uszczerbku dla art. 14 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 609/2014⁽¹⁰⁾, w przypadku gdy zatwierdzone środki zapisane w budżecie Unii nie są wystarczające do wywiązania się przez Unię z zobowiązań z tytułu zaciągniętych pożyczek, o których mowa w art. 5 niniejszej decyzji, a Komisja nie jest w stanie zapewnić koniecznej płynności poprzez uruchomienie innych środków przewidzianych w ustaleniach finansowych mających zastosowanie do takich pożyczek odpowiednio szybko, by zapewnić wywiązanie się z zobowiązań Unii, w tym poprzez środki aktywnego zarządzania płynnością oraz, w razie potrzeby, poprzez wykorzystanie finansowania krótkoterminowego na rynkach kapitałowych zgodnie z warunkami i limitami określonymi w art. 5 ust. 1 lit. a) akapit pierwszy i art. 5 ust. 2 niniejszej decyzji, państwa

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39).

członkowskie udostępniają Komisji – jako rozwiązanie ostateczne – zasoby niezbędne na ten cel. W takich przypadkach ust. 5–9 niniejszego artykułu mają zastosowanie w drodze odstępstwa od art. 14 ust. 3 i art. 14 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 609/2014.

5. Z zastrzeżeniem art. 14 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014 Komisja może wezwać państwa członkowskie, by tymczasowo zapewniły kwotę stanowiącą różnicę między ogółem aktywów a potrzebami gotówkowymi, proporcjonalnie do szacowanych dochodów budżetu uzyskanych od każdego z nich. Komisja informuje państwa członkowskie o takich wezwaniach z należyтым wyprzedzeniem. Komisja ustanowi zorganizowany dialog na temat harmonogramów emisji i spłat z krajowymi organami odpowiedzialnymi za zarządzanie długiem i zasobami finansowymi Skarbu Państwa.

W przypadku gdy państwo członkowskie w określonym terminie nie zastosuje się do wezwania, w całości lub w części, lub poinformuje Komisję, że nie będzie w stanie się do niego zastosować, aby pokryć część przypadającą na to państwo członkowskie Komisja jest uprawniona, na zasadzie tymczasowej, do wystąpienia do pozostałych państw członkowskich z dodatkowymi wezwaniami. Takie wezwania muszą być proporcjonalne do szacowanych dochodów budżetu uzyskanych od każdego z tych pozostałych państw członkowskich. Państwo członkowskie, które nie zastosowało się do wezwania, nadal pozostaje zobowiązane do zastosowania się do niego.

6. Maksymalna łączna roczna kwota zasobów pieniężnych, o którą można wystąpić z wezwaniem do poszczególnych państw członkowskich na mocy ust. 5, nie może w żadnym przypadku przekroczyć odpowiedniego udziału tego państwa opartego na DNB w nadzwyczajnym i tymczasowym zwiększeniu pułapu zasobów własnych, o którym mowa w art. 6. W tym celu względny udział oparty na DNB oblicza się jako udział w łącznym DNB Unii, wynikający z odpowiedniej kolumny w części dotyczącej dochodów w ostatnim przyjętym rocznym budżecie Unii.

7. Wszelkie zasoby pieniężne zapewnione na podstawie ust. 5 i 6 są niezwłocznie rekompensowane zgodnie z mającymi zastosowanie ramami prawnymi dotyczącymi budżetu Unii.

8. Wydatki pokryte z kwot zasobów pieniężnych udostępnionych tymczasowo przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 5 niezwłocznie zapisuje się w budżecie Unii, aby zapewnić, by związany z tym dochód został uwzględniony na jak najwcześniejszym etapie we wpłacie zasobów własnych na rachunek przez państwa członkowskie zgodnie ze stosownymi przepisami rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014.

9. W ujęciu rocznym stosowanie ust. 5 nie może prowadzić do wezwań do udostępnienia zasobów pieniężnych powyżej pułapów zasobów własnych, o których mowa w art. 3, zwiększonych zgodnie z art. 6.

Artykuł 10

Środki wykonawcze

Rada, , ustanawia środki wykonawcze zgodnie z procedurą określoną w art. 311 akapit czwarty TFUE w odniesieniu do następujących elementów systemu zasobów własnych Unii:

- a) procedury obliczania i zapisywania w budżecie rocznego salda budżetowego zgodnie z art. 8;
- b) przepisów i ustaleń koniecznych do kontrolowania i nadzorowania poboru zasobów własnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 oraz wszelkich odpowiednich wymogów sprawozdawczych.

Artykuł 11

Przepisy końcowe i przejściowe

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 traci moc decyzja 2014/335/UE, Euratom. Wszelkie odesłania do decyzji Rady 70/243/EWWiS, EWG, Euratom ⁽¹⁾, decyzji Rady 85/257/EWG, Euratom ⁽²⁾, decyzji Rady 88/376/EWG, Euratom ⁽³⁾, decyzji Rady 94/728/WE, Euratom ⁽⁴⁾, decyzji Rady 2000/597/WE, Euratom ⁽⁵⁾, decyzji Rady 2007/436/WE, Euratom ⁽⁶⁾ lub decyzji 2014/335/UE, Euratom uznaje się za odesłania do niniejszej decyzji, odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 70/243/EWWiS, EWG, Euratom z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie zastąpienia wkładów finansowych państw członkowskich zasobami własnymi Wspólnot (Dz.U. L 94 z 28.4.1970, s. 19).

⁽²⁾ Decyzja Rady 85/257/EWG, Euratom z dnia 7 maja 1985 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot (Dz.U. L 128 z 14.5.1985, s. 15).

⁽³⁾ Decyzja Rady 88/376/EWG, Euratom z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 185, 15.7.1988, s. 24).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 94/728/WE, Euratom z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 293 z 12.11.1994, s. 9).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253 z 7.10.2000, s. 42).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163 z 23.6.2007, s. 17).

2. Art. 2, 4 i 5 decyzji 94/728/WE, Euratom, art. 2, 4 i 5 decyzji 2000/597/WE, Euratom, art. 2, 4 i 5 decyzji 2007/436/WE, Euratom i art. 2, 4 i 5 decyzji 2014/335/UE, Euratom stosuje się nadal do obliczania i dostosowywania dochodów pochodzących ze stosowania stawki poboru do podstawy VAT określonej w sposób jednolity i mieszczącej się w przedziale od 50 % do 55 % PNB lub DNB każdego państwa członkowskiego, zależnie od danego roku, do obliczania korekt przyznanych Zjednoczonemu Królestwu z tytułu zakłóceń równowagi budżetowej w latach 1995–2020 i do obliczania finansowania przez inne państwa członkowskie korekt przyznanych Zjednoczonemu Królestwu.
3. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 10 % kwot, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie przed dniem 28 lutego 2001 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
4. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 25 % kwot, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie między dniem 1 marca 2001 r. a dniem 28 lutego 2014 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
5. Państwa członkowskie zatrzymują nadal na poczet kosztów poboru 20 % kwot, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) i które powinny być zostać udostępnione przez państwa członkowskie między dniem 1 marca 2014 r. a dniem 28 lutego 2021 r., zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami unijnymi.
6. Na potrzeby niniejszej decyzji wszystkie kwoty pieniężne muszą być wyrażone w euro.

Artykuł 12

Wejście w życie

Sekretarz Generalny Rady powiadamia o niniejszej decyzji państwa członkowskie.

Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady o zakończeniu procedur związanych z przyjęciem niniejszej decyzji zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca następującego po otrzymaniu ostatniego z powiadomień, o których mowa w akapicie drugim.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2021 r.

Artykuł 13

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK
TABELA KORELACJI

Decyzja 2014/335/UE, Euratom	Niniejsza decyzja
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1 lit. a)	art. 2 ust. 1 lit. a)
art. 2 ust. 1 lit. b)	art. 2 ust. 1 lit. b)
	art. 2 ust. 1 lit. c)
art. 2 ust. 1 lit. c)	art. 2 ust. 1 lit. d)
art. 2 ust. 2	
-	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 3	art. 9 ust. 2
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 2 ust. 5	art. 2 ust. 3, akapit pierwszy i art. 2 ust. 4
art. 2 ust. 6	art. 2 ust. 5
art. 2 ust. 7	art. 2 ust. 3, akapit drugi i art. 3 ust. 4
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2 i 3
art. 3 ust. 3	
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 4
art. 4	
	art. 4
art. 5	
	art. 5
	art. 6
art. 6	art. 7
art. 7	art. 8
art. 8 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 9 ust. 3
	art. 9 ust. 4–9
art. 9	art. 10
art. 10 ust. 1	art. 11 ust. 1
art. 10 ust. 2	art. 11 ust. 2
art. 10 ust. 3	art. 11 ust. 3
art. 10 ust. 3 akapit drugi	art. 11 ust. 4
	art. 11 ust. 5
art. 10 ust. 4	art. 11 ust. 6
art. 11	art. 12
art. 12	-
	art. 13

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2020/2054

z dnia 7 grudnia 2020 r.

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy zawartej pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu 3 do niej dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa zawarta pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską (zwana dalej „umową”) została zawarta przez Unię na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2840/72 ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 stycznia 1973 r.
- (2) Częścią umowy jest protokół 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 3”). Zgodnie z art. 3 protokołu 3 Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 29 umowy (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do protokołu 3.
- (3) Wspólny Komitet przyjmie decyzję o zmianie umowy poprzez zastąpienie protokołu 3 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między umawiającymi się stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 3 odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2840/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. w sprawie zawarcia Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską, przyjmujące przepisy w celu jej wykonania oraz zawierające Porozumienie dodatkowe dotyczące ważności dla Księstwa Liechtensteinu Porozumienia między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską z dnia 22 lipca 1972 r. (Dz.U. L 300 z 31.12.1972, s. 188).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Konfederacja Szwajcarska wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.
- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno być zatem oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy zawartej pomiędzy Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Konfederacją Szwajcarską w odniesieniu do zmiany tej umowy w drodze zastąpienia protokołu 3 do niej, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST10245/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2055**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych, z drugiej strony w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu 3 do niej, w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych, z drugiej strony (zwana dalej „umową”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 97/126/WE ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 stycznia 1997 r.
- (2) Częścią umowy jest protokół 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 3”). Zgodnie z art. 3 protokołu 3 Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 31 umowy (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do postanowień protokołu 3.
- (3) Wspólny Komitet przyjmie decyzję o zmianie umowy poprzez zastąpienie protokołu 3 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron ma podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 3 odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Wyspy Owcze wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 97/126/WE z dnia 6 grudnia 1996 r. dotycząca zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską z jednej strony a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych z drugiej strony (Dz.U. L 53 z 22.2.1997, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno być zatem oparte na projekcie decyzji,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Rządem Danii i Rządem Lokalnym Wysp Owczych, z drugiej strony w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu 3 do niej, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 10257/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2056**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu nr 3 do niej dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii (zwana dalej „umową”) została zawarta przez Unię na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 1691/73 ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 lipca 1973 r.
- (2) Częścią umowy jest protokół nr 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem nr 3”). Zgodnie z art. 3 protokołu nr 3 Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 29 umowy (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do protokołu nr 3.
- (3) Wspólny Komitet przyjmie decyzję o zmianie umowy poprzez zastąpienie protokołu nr 3 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron ma podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole nr 3 odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby zawsze odnosić się do najnowszej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Królestwo Norwegii wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, którego mogą być stosowane dwustronnie jako reguły pochodzenia alternatywne do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.
- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1691/73 z dnia 25 czerwca 1973 r. w sprawie zawarcia Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii i przyjęcia przepisów służących jej wykonaniu (Dz.U. L 171 z 27.6.1973, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

(9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno być zatem oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Królestwem Norwegii w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu nr 3 do niej, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 10281/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2057**z dnia 7 grudnia 2020 r.****w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii w odniesieniu do zmiany Umowy w drodze zastąpienia protokołu nr 3 do niej, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii (zwana dalej „umową”) została zawarta przez Unię na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2842/72 ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 kwietnia 1973 r.
- (2) Częścią umowy jest protokół nr 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem nr 3”). Zgodnie z art. 3 protokołu nr 3 Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 30 umowy (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu nr 3.
- (3) Wspólny Komitet przyjmie decyzję o zmianie umowy poprzez zastąpienie protokołu nr 3 do niej (zwaną dalej „decyzją”) przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja ta będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron ma podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi dynamiczne odniesienia do konwencji w protokole nr 3 do umowy, tak aby zawsze odnosić się do najnowszej obowiązującej wersji konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany do konwencji, Unia i Republika Islandii wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze zastosowanie alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartego na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia do reguł określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie również zawierać reguły przejściowe.,
- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR.1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami,
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno być zatem oparte na projekcie decyzji,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2842/72 z dnia 19 grudnia 1972 r. w sprawie zawarcia Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii oraz przyjmujące przepisy w celu jej wykonania (Dz.U. L 301 z 31.12.1972, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Islandii w odniesieniu do zmiany tej Umowy w drodze zastąpienia protokołu nr 3 do niej, opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 10292/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2058**z dnia 7 grudnia 2020 r.****w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w odniesieniu do zmiany protokołu 4 (dotyczącego reguł pochodzenia) do tego Porozumienia**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym (zwane dalej „porozumieniem EOG”) zostało zawarte przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 94/1/EWWiS, WE ⁽¹⁾ i weszło w życie w dniu 1 stycznia 1994 r.
- (2) Częścią porozumienia EOG jest protokół 4 dotyczący reguł pochodzenia. Zgodnie z art. 98 porozumienia EOG Wspólny Komitet EOG ustanowiony na mocy art. 92 Porozumienia (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do protokołu 4.
- (3) Wspólny Komitet przyjmie decyzję o zmianie protokołu 4 (zwaną dalej „decyzją”) na swoim najbliższym posiedzeniu przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja ta będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia („zwana dalej konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejście w życie zmian do konwencji, strony EOG wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze zastosowanie alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie, jako alternatywne reguły pochodzenia do reguł określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie zawierać także reguły przejściowe.
- (7) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem opierać się na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, ustanowionego na mocy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w odniesieniu do zmiany protokołu 4 do Porozumienia opiera się na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji 94/1/EWWiS z dnia 13 grudnia 1993 r. w sprawie zawarcia Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, między Wspólnotami Europejskimi, ich Państwami Członkowskimi a Republiką Austrii, Republiką Finlandii, Republiką Islandii, Księstwem Liechtensteinu, Królestwem Norwegii, Królestwem Szwecji i Konfederacją Szwajcarską (Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

⁽³⁾ Zob. dokument ST 10297/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady

M. ROTH

Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2020/2059**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do zmiany niektórych postanowień Protokołu II dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa przejściowa o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej ⁽¹⁾ (zwana dalej „umową”), podpisana w dniu 30 lipca 2009 r., ustanowiła ramy umowy o partnerstwie gospodarczym. Umowa jest stosowana tymczasowo przez Niezależne Państwo Papui-Nowej Gwinei i Republikę Fidzi odpowiednio od dnia 20 grudnia 2009 r. i 28 lipca 2014 r. Niezależne Państwo Samoa i Wyspy Salomona, po ich przystąpieniu do umowy, również stosują tymczasowo umowę, odpowiednio od dnia 31 grudnia 2018 r. i 17 maja 2020 r.
- (2) Zgodnie z art. 68 umowy oraz art. 41 protokołu II dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” oraz metod współpracy administracyjnej (zwanego dalej „protokołem II”) Komitet ds. Handlu ustanowiony na mocy umowy (zwany dalej „Komitetem ds. Handlu UE–Pacyfik”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu II.
- (3) Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik ma przyjąć na swoim ósmym posiedzeniu decyzję zmieniającą niektóre postanowienia Protokołu II.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w Komitecie ds. Handlu UE–Pacyfik, ponieważ planowana decyzja będzie wiążąca dla Unii.
- (5) Należy zmienić niektóre postanowienia protokołu II, aby odzwierciedlić ostatnie zmiany w zakresie reguł pochodzenia, zapewnić bardziej elastyczne i prostsze reguły pochodzenia ułatwiające wymianę handlową dla podmiotów gospodarczych oraz zoptymalizować stopień wykorzystania preferencyjnego traktowania.
- (6) Należy zmienić pozycje i opisy dotyczące niektórych produktów znajdujących się w załączniku II do protokołu II w celu dostosowania ich do aktualizacji nomenklatury systemu zharmonizowanego (HS) z 2012 r. i 2017 r. dokonanej przez Światową Organizację Celną (WCO) oraz zachowania spójności opisów produktów i klasyfikacji HS.
- (7) Traktat dotyczący przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej został podpisany w dniu 9 grudnia 2011 r. i wszedł w życie w dniu 1 lipca 2013 r. Umowę stosuje się, z jednej strony, do terytoriów, do których ma zastosowanie Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na warunkach określonych w tym Traktacie, oraz, z drugiej strony, do terytorium państw Pacyfiku będących sygnatariuszami. Należy zatem zmienić załącznik IV do protokołu II w celu uwzględnienia chorwackiej wersji deklaracji na fakturze.
- (8) W załączniku VIII do protokołu II znajduje się wykaz krajów i terytoriów zamorskich Unii. W rozumieniu protokołu II „kraje i terytoria zamorskie” oznaczają kraje i terytoria określone w części czwartej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Wykaz w załączniku VIII do protokołu II należy zaktualizować w celu uwzględnienia niedawnych zmian statusu niektórych krajów i terytoriów zamorskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 2.

- (9) W związku z przystąpieniem Niezależnego Państwa Samoa i Wysp Salomona do umowy oba państwa powinny zostać usunięte z wykazu „inne państwa AKP”, znajdującego się w załączniku X do protokołu II,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii na ósmym posiedzeniu Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik, jest oparte na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 10899/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2060**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do zmiany tej umowy w celu uwzględnienia przystąpienia Niezależnego Państwa Samoa i Wysp Salomona

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa przejściowa o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej ⁽¹⁾ (zwana dalej „umową”), która ustanawia ramy umowy o partnerstwie gospodarczym, została podpisana w Londynie w dniu 30 lipca 2009 r. Umowa jest tymczasowo stosowana przez Niezależne Państwo Papui-Nowej Gwinei i Republikę Fidżi odpowiednio od dnia 20 grudnia 2009 r. i od dnia 28 lipca 2014 r.
- (2) Art. 80 umowy przewiduje możliwość przystąpienia innych państw wyspiarskich Pacyfiku. Decyzjami (UE) 2018/1908 ⁽²⁾ i (UE) 2020/409 ⁽³⁾ Rada zatwierdziła przystąpienie, odpowiednio, Niezależnego Państwa Samoa (Samoa) i przystąpienie Wysp Salomona do umowy. Samoa przystąpiło do umowy w dniu 21 grudnia 2018 r. i tymczasowo ją stosuje od dnia 31 grudnia 2018 r. Wyspy Salomona przystąpiły do umowy w dniu 7 maja 2020 r. i tymczasowo ją stosują od dnia 17 maja 2020 r.
- (3) W następstwie przystąpienia Samoa i Wysp Salomona konieczna jest zmiana załącznika II do umowy w celu dodania w tym załączniku ofert dostępu do rynku przedstawionych przez te państwa.
- (4) Art. 68 umowy ustanawia Komitet ds. Handlu, który zajmuje się wszystkimi kwestiami niezbędnymi do wykonania umowy.
- (5) Decyzją (UE) 2019/1707 ⁽⁴⁾ Rada ustaliła stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w Komitecie ds. Handlu w odniesieniu do tych zmian. Na swoim siódmym posiedzeniu w dniach 3-4 października 2019 r. Komitet ds. Handlu przyjął zalecenie dla Stron umowy, zalecając między innymi zmianę umowy w celu uwzględnienia przystąpienia Samoa i przystąpienia w przyszłości innych państw wyspiarskich Pacyfiku.
- (6) Art. 13 umowy stanowi, że Komitet ds. Handlu w drodze porozumienia może wprowadzić zmiany do załącznika II w każdej kwestii, w której uważa to za stosowne. W związku z tym na swoim ósmym posiedzeniu Komitet ds. Handlu będzie mógł wprowadzić tę zmianę techniczną do umowy w celu uwzględnienia przystąpienia Samoa i Wysp Salomona.
- (7) Unia powinna ustalić stanowisko, jakie należy zająć w ramach Komitetu ds. Handlu podczas jego ósmego posiedzenia w odniesieniu do proponowanej zmiany.
- (8) Stanowisko Unii w ramach Komitetu ds. Handlu podczas jego ósmego posiedzenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 2.

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2018/1908 z dnia 6 grudnia 2018 r. w sprawie przystąpienia Samoa do Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony (Dz.U. L 333 z 28.12.2018, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/409 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie przystąpienia Wysp Salomona do Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej (Dz.U. L 85 z 20.3.2020, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/1707 z dnia 17 czerwca 2019 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w Komitecie ds. Handlu ustanowionym na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do zalecenia dotyczącego niektórych zmian do umowy w celu uwzględnienia przystąpienia Samoa oraz przyszłych przystąpień innych wyspiarskich państw Pacyfiku (Dz.U. L 260 z 11.10.2019, s. 45).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Komitetu ds. Handlu podczas jego ósmego posiedzenia w odniesieniu do zmiany Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w celu uwzględnienia przystąpienia Niezależnego Państwa Samoa i Wysp Salomona, oparte jest na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11630/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2061**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu ds. Handlu ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 30 lipca 2009 r. Unia podpisała Umowę przejściową o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej ⁽¹⁾ (zwaną dalej „umową”), która ustanawia ramy umowy o partnerstwie gospodarczym. Umowa jest tymczasowo stosowana przez Papuę–Nową Gwineę od dnia 20 grudnia 2009 r., przez Fidżi od dnia 28 lipca 2014 r., przez Samoa od dnia 31 grudnia 2018 r. oraz przez Wyspy Salomona od dnia 17 maja 2020 r.
- (2) W art. 68 umowy ustanowiono Komitet ds. Handlu (zwany dalej „Komitetem ds. Handlu UE–Pacyfik”), który zajmuje się wszystkimi kwestiami niezbędnymi do wykonania umowy.
- (3) Zgodnie z art. 68 umowy Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik ustanawia swój regulamin wewnętrzny i może ustanowić komitety specjalne, którym przekazuje szczególne uprawnienia wykonawcze, jak przewidziano w odpowiednich postanowieniach umowy.
- (4) Na swoim ósmym posiedzeniu Komitet ds. Handlu UE–Pacyfik przyjmie swój regulamin wewnętrzny oraz regulaminy wewnętrzne komitetów specjalnych.
- (5) Unia powinna ustalić stanowisko, jakie należy zająć w ramach Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik w odniesieniu do przyjęcia takiego regulaminu wewnętrznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii na ósmym posiedzeniu Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik ustanowionego na mocy Umowy przejściowej o partnerstwie między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej, w odniesieniu do przyjęcia regulaminu wewnętrznego Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik oraz regulaminów wewnętrznych komitetów specjalnych, oparte jest na projekcie decyzji Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik ⁽²⁾.

Artykuł 2

Po jej przyjęciu decyzja Komitetu ds. Handlu UE–Pacyfik zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 272 z 16.10.2009, s. 2.

⁽²⁾ Zob. dok. ST 11960/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2020/2062**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 2009/332/WE, Euratom ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 kwietnia 2009 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 4 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 4”). Zgodnie z art. 3 protokołu 4 Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 116 układu (zwana dalej „Radą Stabilizacji i Stowarzyszenia”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do postanowień protokołu 4.
- (3) Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu 4 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 4 odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Republika Albanii wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji 2009/332/WE, Euratom z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony (Dz.U. L 107 z 28.4.2009, s. 165).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji, mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Albanii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11141/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2063**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 2 do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji (UE, Euratom) 2015/998 ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 czerwca 2015 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 2 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 2”). Zgodnie z art. 3 protokołu 2 Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 115 układu (zwana dalej „Radą Stabilizacji i Stowarzyszenia”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do protokołu 2.
- (3) Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu 2 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 2 odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia oraz Bośnia i Hercegowina wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji (UE, Euratom) 2015/998 z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony (Dz.U. L 164 z 30.6.2015, s. 548).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię Europejską, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji, mających zastosowanie w odniesieniu do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 2 do tego Układu opiera się na projekcie decyzji Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 11065/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2064**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 2004/635/WE ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 czerwca 2006 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 4 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 4”). Zgodnie z art. 3 protokołu 4 Rada Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 74 ust. 1 układu (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu 4.
- (3) Rada Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu w drodze zastąpienia protokołu 4 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron ma podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 4 odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Arabska Republika Egiptu wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.
- (8) Stanowisko Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia powinno być zatem oparte na projekcie decyzji,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2004/635/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. dotycząca zawarcia Eurośródziemnomorskiego Układu ustanawiającego Stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu, z drugiej strony (Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 38).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony, a Arabską Republiką Egiptu z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stowarzyszenia ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r..

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 11075/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2065**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Podkomitetu ds. Cel ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu I do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady 2014/495/Euratom ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 lipca 2016 r.
- (2) Częścią układu jest protokół I dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem I”). Zgodnie z art. 3 protokołu I Podkomitet ds. Cel ustanowiony na mocy art. 74 ust. 1 układu (zwany dalej „Podkomitetem ds. Cel”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do protokołu I.
- (3) Podkomitet ds. Cel przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu I (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Cel, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole I odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej obowiązującej wersji konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Gruzja wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/495/Euratom z dnia 16 czerwca 2014 r. zatwierdzająca zawarcie przez Komisję Europejską, w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony (Dz.U. L 261 z 30.8.2014, s. 744).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji, mających zastosowanie w odniesieniu do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Ceł ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Gruzją, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu I do niego, opiera się na projekcie decyzji Podkomitetu ds. Ceł ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11080/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2066**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego Stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Państwem Izrael, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ eurośródziemnomorski ustanawiający Stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Państwem Izrael, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 2000/384/WE, EWWiS ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 czerwca 2000 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 4 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 4”). Zgodnie z art. 39 protokołu 4 Rada Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 67 układu (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu 4.
- (3) Rada Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu w drodze zastąpienia protokołu 4 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, gdyż decyzja Rady Stowarzyszenia będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu Rada Stowarzyszenia wprowadzi w protokole 4 odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Izrael wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.
- (8) Stanowisko Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji 2000/384/WE, EWWiS z dnia 19 kwietnia 2000 r. w sprawie zawarcia Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Państwem Izrael, z drugiej strony (Dz.U. L 147 z 21.6.2000, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego Stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Państwem Izrael, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego opiera się na projekcie decyzji Rady Stowarzyszenia ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11081/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2067

z dnia 7 grudnia 2020 r.

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 3 do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 2002/357/WE, EWWiS ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 maja 2002 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 3”). Zgodnie z art. 39 protokołu 3 Rada Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 89 układu (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu 3.
- (3) Rada Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu 3 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 3 odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Jordańskie Królestwo Haszymidzkie wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.
- (8) Stanowisko Unii w ramach Rady Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji 2002/357/WE, EWWiS z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie zawarcia Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego Stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, oraz Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony (Dz.U. L 129 z 15.5.2002, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 3 do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stowarzyszenia ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11085/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2068**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem *, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu III do niego w sprawie pojęcia „produkty pochodzące”

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem *, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady (UE) 2016/342 ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 kwietnia 2016 r.
- (2) Częścią układu jest protokół III dotyczący pojęcia „produkty pochodzące” (zwany dalej „protokołem III”). Zgodnie z art. 4 protokołu III Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 126 układu (zwana dalej „Radą Stabilizacji i Stowarzyszenia”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do protokołu III.
- (3) Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu III (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole III odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Kosowo * wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych zawartych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2016/342 z dnia 12 lutego 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii, Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem*, z drugiej strony (Dz.U. L 71 z 16.3.2016, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR.1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi partnerami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Kosowem *, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu III do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

* Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa.

^(?) Zob. dokument ST 11096/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2069**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony a Republiką Libańską, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ eurośródziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony a Republiką Libańską, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady 2006/356/WE ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 kwietnia 2006 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 4 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 4”). Zgodnie z art. 38 protokołu 4 Rada Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 74 ust. 1 układu („Rada Stowarzyszenia”) może podjąć decyzję o zmianie postanowień protokołu 4.
- (3) Rada Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu 4 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 4 dynamiczne odniesienia do konwencji, tak aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W ramach dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany do konwencji Unia i Liban wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.
- (8) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem opierać się na projekcie decyzji,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2006/356/WE z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie zawarcia Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Libańską, z drugiej strony (Dz.U. L 143 z 30.5.2006, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony a Republiką Libańską, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stowarzyszenia ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 11104/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2070**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 2004/239/WE, Euratom ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 kwietnia 2004 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 4 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 4”). Zgodnie z art. 3 protokołu 4 Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 108 układu (zwana dalej „Radą Stabilizacji i Stowarzyszenia”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do postanowień protokołu 4.
- (3) Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie Układu poprzez zastąpienie protokołu 4 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 4 odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby zawsze odnosić się do ostatniej obowiązującej wersji konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany do konwencji, Unia i Macedonia Północna wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie dwustronnego stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji 2004/239/WE, Euratom z dnia 23 lutego 2004 r. dotycząca zawarcia Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony (Dz.U. L 84 z 20.3.2004, s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji, mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem opierać się na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, ustanowionej na mocy Układu o Stabilizacji i Stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi, z jednej strony, a Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany Układu w drodze zastąpienia protokołu 4 do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11113/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2071**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Podkomitetu ds. Cel ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu II do niego, dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady 2014/493/Euratom ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 lipca 2016 r.
- (2) Częścią układu jest protokół II dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem II”). Zgodnie z art. 3 protokołu II Podkomitet ds. Cel ustanowiony na mocy art. 200 układu (zwany dalej „Podkomitetem ds. Cel”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian postanowień protokołu II.
- (3) Podkomitet ds. Cel przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu II (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Cel, gdyż decyzja ta będzie miała wiążące skutki prawne wUnii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między umawiającymi się stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole II odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmianie konwencji, Unia i Republika Mołdawii wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/493/Euratom z dnia 16 czerwca 2014 r. zatwierdzająca zawarcie przez Komisję Europejską, w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony (Dz.U. L 260 z 30.8.2014, s. 739).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Ceł, ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Mołdawii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany Układu w drodze zastąpienia protokołu II do tego układu, opiera się na projekcie decyzji Podkomitetu ds. Ceł ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11115/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2072**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 3 do niego w sprawie definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady i Komisji 2013/490/UE, Euratom ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 września 2013 r.
- (2) Częścią układu jest protokół 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 3”). Zgodnie z art. 3 protokołu 3 Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowiona na mocy art. 119 układu (zwana dalej „Radą Stabilizacji i Stowarzyszenia”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian postanowień protokołu 3.
- (3) Rada Stabilizacji i Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu 3 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 3 odesłanie dynamiczne do konwencji, tak aby odwoływać się zawsze do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Republika Serbii wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych zawartych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady i Komisji 2013/490/UE z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony (Dz.U. L 278 z 18.10.2013, s. 14.).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR.1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi partnerami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ustanowionej na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu w drodze zastąpienia protokołu 3 do niego, opiera się na projekcie decyzji Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 11126/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2073**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia UE–Turcja w odniesieniu do zmiany decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja w sprawie systemu handlu produktami rolnymi, w drodze zastąpienia protokołu 3 do tej decyzji dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja z dnia 25 lutego 1998 r. w sprawie systemu handlu produktami rolnymi ⁽¹⁾ (zwana dalej „decyzją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 98/223/WE i weszła w życie w dniu 1 stycznia 1998 r.
- (2) Częścią decyzji jest protokół 3 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 3”). Decyzją nr 3/2006 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja ⁽²⁾ protokół 3 został zastąpiony nowym protokołem. Zgodnie z art. 39 protokołu 3 Rada Stowarzyszenia do spraw systemu handlu produktami rolnymi (zwana dalej „Radą Stowarzyszenia”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do postanowień protokołu 3.
- (3) Rada Stowarzyszenia przyjmie decyzję o zmianie decyzji poprzez zastąpienie protokołu 3 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, gdyż decyzja będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽³⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 3 odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Republika Turcji wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 86 z 20.3.1998, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja nr 3/2006 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja z dnia 19 grudnia 2006 zmieniająca Protokół 3 do decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja z dnia 25 lutego 1998 r. w sprawie systemu handlu produktami rolnymi (zobacz dok. CE-TR 110/06 na <http://register.consilium.europa.eu>).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośroziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię Europejską, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień Konwencji, mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Rady Stowarzyszenia, w odniesieniu do zmiany decyzji nr 1/98 Rady Stowarzyszenia WE–Turcja w sprawie systemu handlu produktami rolnymi, w drodze zastąpienia protokołu 3 do tej decyzji (*).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

(*) Zob. dokument ST 11128/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2074**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali a Republiką Turcji o handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali w odniesieniu do zmiany tej Umowy, w drodze zastąpienia protokołu 1 do niej dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali a Republiką Turcji o handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (zwana dalej „umową”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Komisji 96/528/EWWiS⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 sierpnia 1996 r.
- (2) Częścią umowy jest protokół 1 dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem 1”). Zgodnie z art. 39 protokołu 1 Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 14 ust. 1 umowy (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do postanowień protokołu 1.
- (3) Wspólny Komitet przyjmie decyzję o zmianie umowy poprzez zastąpienie protokołu 1 (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r..
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, gdyż decyzja Wspólnego Komitetu będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole 1 odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Republika Turcji wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe,

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 96/528/EWWiS z dnia 29 lutego 1996 r. w sprawie zawarcia Umowy między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali a Republiką Turcji o handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. L 227 z 7.9.1996, s. 1.)

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię Europejską, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji, mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi uczestnikami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu, ustanowionego na mocy Umowy między Europejską Wspólnotą Węgla i Stali a Republiką Turcji o handlu produktami objętymi Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Węgla i Stali w odniesieniu do zmiany protokołu 1 do tej Umowy, w drodze zastąpienia protokołu 1 do niej opiera się na projekcie aktu Wspólnego Komitetu załączonym do niniejszej decyzji ⁽³⁾.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽³⁾ Zob. dokument ST 11130/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2075**z dnia 7 grudnia 2020 r.**

w sprawie stanowiska, jakie należy zająć w imieniu Unii Europejskiej w ramach Podkomitetu ds. Cel ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu I do niego dotyczącego definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony (zwany dalej „układem”) został zawarty przez Unię na mocy decyzji Rady 2014/670/Euratom ⁽¹⁾ i wszedł w życie w dniu 1 września 2017 r.
- (2) Częścią układu jest protokół I dotyczący definicji pojęcia „produkty pochodzące” i metod współpracy administracyjnej (zwany dalej „protokołem I”). Zgodnie z art. 3 protokołu I Podkomitet ds. Cel ustanowiony na mocy art. 83 układu (zwany dalej „Podkomitetem ds. Cel”) może zdecydować o wprowadzeniu zmian do postanowień protokołu I.
- (3) Podkomitet ds. Cel przyjmie decyzję o zmianie układu poprzez zastąpienie protokołu I (zwaną dalej „decyzją”) na najbliższym posiedzeniu, przed końcem 2023 r.
- (4) Należy ustalić stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Cel, gdyż decyzja Podkomitetu ds. Cel będzie miała wiążące skutki prawne w Unii.
- (5) Regionalna konwencja w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (zwana dalej „konwencją”) została zawarta przez Unię na mocy decyzji Rady 2013/94/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w odniesieniu do Unii w dniu 1 maja 2012 r. W konwencji zawarto postanowienia dotyczące pochodzenia towarów będących przedmiotem wymiany handlowej na mocy odpowiednich dwustronnych umów o wolnym handlu zawartych między Umawiającymi się Stronami konwencji, które to postanowienia mają zastosowanie bez uszczerbku dla zasad określonych w tych dwustronnych umowach.
- (6) Art. 6 konwencji stanowi, że każda z Umawiających się Stron podejmuje odpowiednie środki w celu zapewnienia skutecznego stosowania konwencji. W tym celu decyzja wprowadzi w protokole I odesłanie dynamiczne do konwencji tak, aby zawsze odwoływać się do ostatniej wersji obowiązującej konwencji.
- (7) W wyniku dyskusji na temat zmiany konwencji sformułowano nowy zestaw zmodernizowanych i bardziej elastycznych reguł pochodzenia, które mają zostać włączone do konwencji. Do czasu zawarcia i wejścia w życie zmiany konwencji Unia i Ukraina wyraziły zgodę na możliwie jak najszybsze rozpoczęcie stosowania alternatywnego zestawu reguł pochodzenia opartych na regułach zmienionej konwencji, które mogą być stosowane dwustronnie jako alternatywne reguły pochodzenia w stosunku do tych określonych w konwencji (zwane dalej „regułami przejściowymi”). W tym celu decyzja będzie także zawierać reguły przejściowe.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2014/670/Euratom z dnia 23 czerwca 2014 r. zatwierdzająca zawarcie przez Komisję Europejską, w imieniu Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej, Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony (Dz.U. L 278 z 20.9.2014, s. 8).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2013/94/UE z dnia 26 marca 2012 r. w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 54 z 26.2.2013, s. 3).

- (8) W strefie kumulacji ustanowionej przez państwa EFTA, Wyspy Owcze, Unię Europejską, Republikę Turcji, uczestników procesu stabilizacji i stowarzyszenia, Republikę Mołdawii, Gruzję i Ukrainę należy utrzymać możliwość stosowania świadectw przewozowych EUR1 lub deklaracji pochodzenia zamiast świadectw przewozowych EUR-MED lub deklaracji pochodzenia EUR-MED w drodze odstępstwa od postanowień konwencji, mających zastosowanie do diagonalnej kumulacji między tymi partnerami.
- (9) Stanowisko Unii w ramach Podkomitetu ds. Ceł powinno zatem być oparte na projekcie decyzji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie należy zająć w imieniu Unii w ramach Podkomitetu ds. Ceł ustanowionego na mocy Układu o stowarzyszeniu między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej oraz ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Ukrainą, z drugiej strony, w odniesieniu do zmiany tego Układu, w drodze zastąpienia protokołu I do niego, opiera się na projekcie decyzji Podkomitetu ds. Ceł ^(?).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2023 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

^(?) Zob. dokument ST 11131/20 na <http://register.consilium.europa.eu>.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2076**z dnia 7 grudnia 2020 r.****w sprawie mianowania dwóch zastępców członka Komitetu Regionów zaproponowanych przez Republikę Włoską**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając propozycję rządu Włoch,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniach 10 grudnia 2019 r., 20 stycznia 2020 r., 3 lutego 2020 r. i 26 marca 2020 r. Rada przyjęła decyzje (UE) 2019/2157 ⁽¹⁾, (UE) 2020/102 ⁽²⁾, (UE) 2020/144 ⁽³⁾ i (UE) 2020/511 ⁽⁴⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. W dniu 8 czerwca 2020 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2020/766 w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 1 lutego 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. ⁽⁵⁾. W dniu 30 lipca 2020 r. Rada przyjęła kolejną decyzję (UE) 2020/1153 w sprawie mianowania członków oraz zastępców członków Komitetu Regionów ⁽⁶⁾.
- (2) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z upływem kadencji Moniki MARINI.
- (3) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu, na podstawie którego zaproponowano kandydaturę Nicolì MARINIEGO (*Sindaco del Comune di Albano Laziale (RM)*),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na stanowiska zastępców członka Komitetu Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2025 r., zostają niniejszym mianowane następujące osoby:

- Nicola MARINI, *Consigliere comunale di Albano Laziale (RM)* (zmiana mandatu),
- Enrico ROSSI, *Assessore del Comune di Signa (FI)*.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

-
- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/2157 z dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. (Dz.U. L 327 z 17.12.2019, s. 78).
 - ⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/102 z dnia 20 stycznia 2020 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. (Dz.U. L 20 z 24.1.2020, s. 2).
 - ⁽³⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/144 z dnia 3 lutego 2020 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. (Dz.U. L 32 z 4.2.2020, s. 16).
 - ⁽⁴⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/511 z dnia 26 marca 2020 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. (Dz.U. L 113 z 8.4.2020, s. 18).
 - ⁽⁵⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/766 z dnia 8 czerwca 2020 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 1 lutego 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. (Dz.U. L 187 z 12.6.2020, s. 3).
 - ⁽⁶⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/1153 z dnia 30 lipca 2020 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów (Dz.U. L 256 z 5.8.2020, s. 12).

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

DECYZJA RADY (UE) 2020/2077**z dnia 8 grudnia 2020 r.****dotycząca przyjęcia stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 10 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, w związku z Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012⁽¹⁾, w szczególności jego art. 44,

a także mając na uwadze, co następuje:

- budżet ogólny Unii na rok budżetowy 2020 został ostatecznie przyjęty w dniu 27 listopada 2019 r.⁽²⁾,
- w dniu 9 października 2020 r. Komisja przedłożyła wniosek zawierający projekt budżetu korygującego nr 10 do budżetu ogólnego na rok budżetowy 2020,
- z myślą o terminowym przyjęciu niniejszego projektu budżetu korygującego przez Parlament Europejski przed końcem roku budżetowego 2020 Rada musi niezwłocznie przystąpić do przyjęcia swojego stanowiska w sprawie projektu budżetu korygującego nr 10 do budżetu ogólnego na rok 2020. W związku z tym uzasadnione jest skrócenie – zgodnie z art. 3 ust. 3 regulaminu wewnętrznego Rady – ośmiotygodniowego okresu odnoszącego się do informowania parlamentów narodowych przewidzianego w art. 4 protokołu nr 1,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

Stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 10 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 zostało przyjęte w dniu 8 grudnia 2020 r.

Z pełnym tekstem można się zapoznać na stronie internetowej Rady: <http://www.consilium.europa.eu/>.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady
M. ROTH
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 57 z 27.2.2020, s. 1.

DECYZJA RADY (UE) 2020/2078**z dnia 10 grudnia 2020 r.****w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Wspólnego Komitetu Współpracy Celnej UE–Kanada w odniesieniu do przyjęcia decyzji dotyczącej wzajemnego uznawania programu „Partners in Protection” Kanady oraz programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy, w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Umowa między Wspólnotą Europejską a Kanadą o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych (zwana dalej „umową o współpracy i wzajemnej pomocy”) została zawarta przez Unię decyzją Rady 98/18/WE ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 stycznia 1998 r.
- (2) W art. 2 umowy o współpracy i wzajemnej pomocy wzywa się organy celne do rozwoju współpracy celnej w najszerszym możliwym zakresie.
- (3) Zgodnie z art. 20 umowy o współpracy i wzajemnej pomocy Wspólny Komitet Współpracy Celnej (zwany dalej „Wspólnym Komitetem”) podejmuje środki niezbędne dla współpracy celnej.
- (4) Umowa między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw (zwana dalej „umową o bezpieczeństwie łańcucha dostaw”) została zawarta przez Unię decyzją Rady 2014/941/UE ⁽²⁾ i weszła w życie w dniu 1 listopada 2013 r.
- (5) Zgodnie z art. 5 umowy o bezpieczeństwie łańcucha dostaw Wspólny Komitet jest upoważniony do przyjmowania decyzji dotyczących wzajemnego uznawania technik zarządzania ryzykiem, standardów ryzyka, kontroli bezpieczeństwa oraz programów partnerstwa handlowego.
- (6) Wspólny Komitet zamierza przyjąć decyzję dotyczącą wzajemnego uznawania programu „Partners in Protection” Kanady oraz programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej na swoim piątym posiedzeniu, a w każdym razie przed końcem 2022 r.
- (7) Należy ustalić stanowisko, jakie powinno zostać zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu ponieważ decyzja dotycząca wzajemnego uznawania programu „Partners in Protection” Kanady oraz programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej będzie miała skutki prawne w Unii.
- (8) Stanowisko Unii w ramach Wspólnego Komitetu w odniesieniu do wzajemnego uznawania programu „Partners in Protection” Kanady oraz programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej, powinno być oparte na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii w ramach Wspólnego Komitetu Współpracy Celnej (zwanego dalej „Wspólnym Komitetem”) ustanowionego na mocy Umowy między Wspólnotą Europejską a Kanadą o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych, na piątym posiedzeniu Wspólnego Komitetu, w odniesieniu do wzajemnego uznawania programu „Partners in Protection” Kanady oraz programu upoważnionego przedsiębiorcy Unii Europejskiej, oparte jest na projekcie decyzji Wspólnego Komitetu ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 98/18/WE z dnia 27 listopada 1997 r. dotycząca zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Kanadą w sprawie współpracy celnej i wzajemnej pomocy w sprawach celnych (Dz.U. L 7 z 13.1.1998, s. 37).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/941/UE z dnia 27 czerwca 2013 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw (Dz.U. L 367 z 23.12.2014, s. 8).

⁽³⁾ Zob. dokument ST13014/20 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia i wygasa w dniu 31 grudnia 2022 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 grudnia 2020 r.

W imieniu Rady

M. ROTH

Przewodniczący

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/788 z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 130 z dnia 17 maja 2019 r.)

1. Strona 75, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część A, Oświadczenie o ochronie prywatności w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w postaci papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online, tytuł i akapit drugi:

zamiast: „Oświadczenie o ochronie prywatności (?) w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w postaci papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online:

(...)

Pana/Pani dane będą przechowywane przez grupę organizatorów przez maksymalny okres zatrzymywania wynoszący miesiąc od przedłożenia inicjatywy Komisji lub 21 miesięcy po rozpoczęcia okresu zbierania deklaracji, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Mogą one być zatrzymywane dłużej w przypadku postępowań administracyjnych lub sądowych przez okres nie dłuższy niż miesiąc po dacie zakończenia tych postępowań.”

powinno być: „Oświadczenie o ochronie prywatności (?) w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w formie papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online:

(...)

Pana/Pani dane będą przechowywane przez grupę organizatorów przez maksymalny okres zatrzymywania wynoszący miesiąc od przedłożenia inicjatywy Komisji Europejskiej lub 21 miesięcy po rozpoczęciu okresu zbierania deklaracji, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Mogą one być zatrzymywane dłużej w przypadku postępowań administracyjnych lub sądowych przez okres nie dłuższy niż miesiąc po dacie zakończenia tych postępowań.”

2. Strona 75, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część A, Oświadczenie o ochronie prywatności w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w postaci papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online, akapit szósty:

zamiast: „Dane kontaktowe organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz dane kontaktowe krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection?lg=pl>.”

powinno być: „Dane kontaktowe organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz dane kontaktowe krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection>.”

3. Strona 75, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część A, Oświadczenie o ochronie prywatności w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi poprzez centralny system zbierania deklaracji online, akapit szósty:

zamiast: „Dane kontaktowe inspektora ochrony danych Komisji Europejskiej, organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection?lg=pl>.”

powinno być: „Dane kontaktowe inspektora ochrony danych Komisji Europejskiej, organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection>.”

4. Strona 76, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część B, przypis:

zamiast: „(1) Formularz drukuje się na pojedynczym arkuszu. Grupa organizatorów może używać arkuszy zadrukowanych dwustronnie. W celu wprowadzenia deklaracji poparcia zebranych w postaci papierowej do centralnego systemu zbierania deklaracji online, należy użyć kodu udostępnionego przez Komisję Europejską.”,

powinno być: „(1) Formularz drukuje się na pojedynczym arkuszu. Grupa organizatorów może używać arkuszy zadrukowanych dwustronnie. W celu wprowadzenia deklaracji poparcia zebranych w formie papierowej do centralnego systemu zbierania deklaracji online, należy użyć kodu udostępnionego przez Komisję Europejską.”.

5. Strona 77, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część, B, Oświadczenie o ochronie prywatności w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w postaci papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online, tytuł i akapit drugi:

zamiast: „Oświadczenie o ochronie prywatności ⁽⁴⁾ w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w postaci papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online:

(...)

Pana/Pani dane będą przechowywane przez grupę organizatorów maksymalny okres zatrzymywania wynoszący miesiąc od przedłożenia inicjatywy Komisji lub 21 miesięcy po rozpoczęciu okresu zbierania deklaracji, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Mogą one być zatrzymywane dłużej w przypadku postępowań administracyjnych lub sądowych przez okres nie dłuższy niż miesiąc po dacie zakończenia tych postępowań.”,

powinno być: „Oświadczenie o ochronie prywatności ⁽⁴⁾ w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w formie papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online:

(...)

Pana/Pani dane będą przechowywane przez grupę organizatorów przez maksymalny okres zatrzymywania wynoszący miesiąc od przedłożenia inicjatywy Komisji Europejskiej lub 21 miesięcy po rozpoczęciu okresu zbierania deklaracji, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Mogą one być zatrzymywane dłużej w przypadku postępowań administracyjnych lub sądowych przez okres nie dłuższy niż miesiąc po dacie zakończenia tych postępowań.”.

6. Strona 77, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część, B, Oświadczenie o ochronie prywatności w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi w postaci papierowej lub przez indywidualne systemy zbierania deklaracji online, akapit szósty:

zamiast: „Dane kontaktowe organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz dane kontaktowe krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection?lg=pl>.”,

powinno być: „Dane kontaktowe organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz dane kontaktowe krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection>.”.

7. Strona 77, załącznik III, formularz deklaracji poparcia – część, B, Oświadczenie o ochronie prywatności w związku z deklaracjami poparcia zbieranymi poprzez centralny system zbierania deklaracji online, akapit szósty:

zamiast: „Dane kontaktowe inspektora ochrony danych Komisji Europejskiej, organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection?lg=pl>.”,

powinno być: „Dane kontaktowe inspektora ochrony danych Komisji Europejskiej, organu krajowego, który będzie otrzymywał i przetwarzał Pana/Pani dane osobowe, oraz krajowych organów ochrony danych są dostępne na stronie internetowej: <http://ec.europa.eu/citizens-initiative/public/data-protection>.”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)